

LÍVIA HLAVAČKOVÁ

GWIND

TRETIA ČASŤ

NEHCENÁ
KRÁĽOVNÁ

artis
omnis

GWIND

TRETIA ČASŤ

NEHCENÁ
KRAĽOVNÁ

Lívia Hlavačková © 2022
Cover © Martin Luciak 2022
Slovak Edition © Artis Omnis 2022

ISBN 978-80-8201-161-9

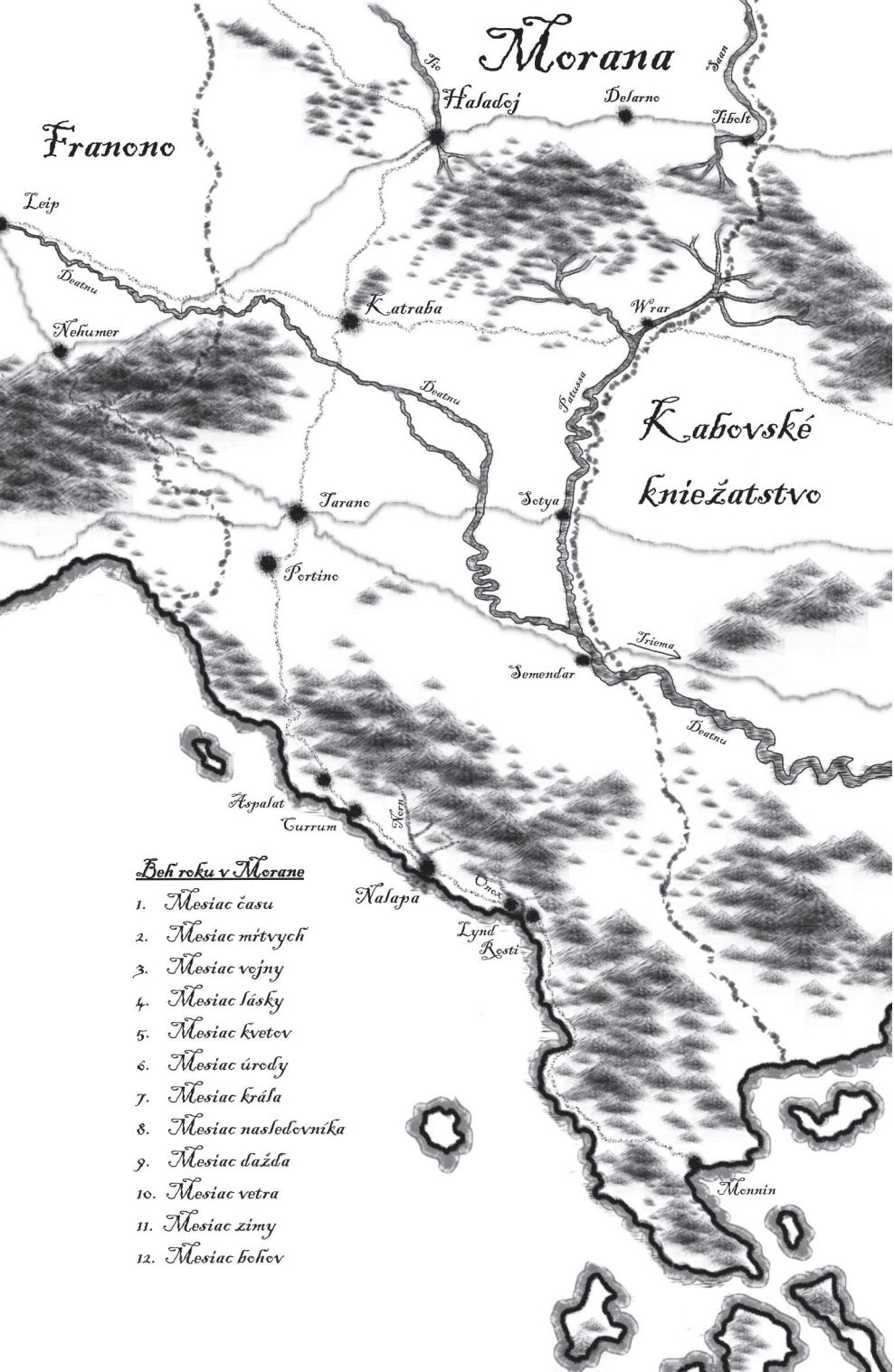
LÍVIA HLAVAČKOVÁ

GWIND

TRETIA ČASŤ

NECHCENÁ KRÁĽOVNÁ

artis
omnis

Franono

Morana

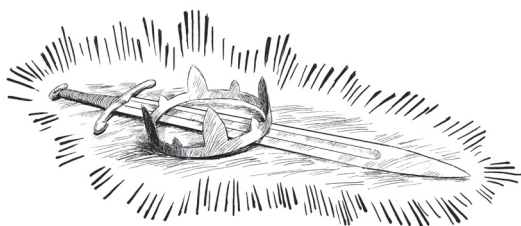
Kabcovské
kniežatstvo

Beh roku v Morane

1. Mesiac času
2. Mesiac mŕtvych
3. Mesiac vojny
4. Mesiac lásky
5. Mesiac kvetov
6. Mesiac úrody
7. Mesiac kráľa
8. Mesiac nasledovníka
9. Mesiac dažďa
10. Mesiac vetra
11. Mesiac zimy
12. Mesiac bohov

Haladoj

PEŠ PRED DVERMI

„Posral som to,“ zašepkal Zagurg suchými perami.

Nikdy predtým sa necítil taký slabý a ubolený. Nikdy predtým ho nič nepripútalo na lôžko. Teraz nevládal ani len zdvihnúť ruku, aby sa načiahol po vodu.

Rastúcej slabosti spočiatku neprikladal veľký význam. Dobyli ďalšie Veže magikov, vyplienili šľachtické sídlo pri hraniciach. Všetko šlo podľa plánu, len každé ráno rozliepal oči čoraz neochotnejšie.

Pred tromi dňami sa vrátil k obklúčenej pevnosti Wrar na severovýchode Morany. Pevnosť všetci považovali za nedobytnú. Strážila dláždenú cestu do Katraby a rieku Patussa. Mužom rozkázal, aby na ňu párkrát zaútočili, kým on bude vyvražďovať blízke Veže magikov.

Keby ho slabosť nepremohla, dnes, v piaty deň mesiaca zimy, by už nocovali v tvrdzi. Bez jeho mágie však muži nemali nádej mohutný kamenný Wrar získať.

„Potrebujem si oddýchnuť, som akýsi unavený,“ zamrmlal po dlhej bojovej porade s veliteľmi.

Zaspali ho otázkami, čo sa mu stalo. Zagurg však nemal silu im odpovedať. Iba mávol rukou, odšuchtal sa do stanu, zvalil sa na kožušiny a zaspal skôr, než si stihol stiahnuť čizmy.

Keď sa zobudil, už nevládal vstať.

Nepochyboval, že za jeho náhlou slabosťou väzí astrálny boj s Bielou magičkou. Nemal sa doň púšťať. Všetci ho varovali. Mal ich počúvať.

Posral som to.

„Pane?“

Do stanu vošiel veliteľ Piador – bojovník s dlhou tvárou a kozou briadkou, oblečený do kožených nohavíc a košele s vysúkanými rukávami. Zagurg sa čudoval, že mu nie je zima. Až potom si všimol, že má spotené vlasy. Ráno zrejme mužov nielenže naháňal do cvičenia bojových formácií, ale sa k nim aj pridal.

Zagurg párkrát zažmurkal a mykol hlavou. Dúfal, že Piador to pochopí a podíde bližšie.

„Ako ti je?“

„Biedne...“

„Čo sa ti to deje, pane? Nik iný nie je chorý. Nemáš horúčku, nekašleš, nemáš žiadne vyrážky. Čo je to za čudnú chorobu?“

„Biela magička,“ zamrmlal Zagurg. „Astrál. Bojovali sme. Nemal som to robiť.“

„Bohovia,“ vydýchol Piador. „Čo môžem spraviť?“

„Chrezz alebo Tbaro. Pošli niekoho za nimi. Nemám silu stretnúť sa s nimi v astráli a povedať im, čo sa deje.“

„Hneď to zariadim,“ riekol Piador a už sa chystal odísť.

„Čo muži? Čo Wrar? Aký plán ste dohodli? Ak mi pomôžete na nohy, kameň udržím. Muži už čakali dosť... Nemôžu zimovať v stanoch...“ zastavil ho ešte Zagurg.

„Pane, ty sa daj teraz najmä dokopy. Muži ešte chvíľu vydržia. Wrar netreba podceňiť a jeho obrancov už vôbec nie. S veliteľmi sme sa nateraz dohodli, že Wrar obkľúčime. Morane to ublíži a pani Chrezz pomôže už aj to, keď vďaka nám skysnú všetci vojaci za hradbami. Obsadíme dláždenú cestu pod pevnosťou, rieku Patussu, zabránime, aby do pevnosti či von z nej prúdili správy. Vojaci zavretí vo Wrare nebudú bojovať v kráľovskom Haladoji, keď tam Chrezz dorazí. To bude musieť stačiť.“

„Blíži sa zima...“ namietol Zagurg chabo.

„My sme Kabovčania, pane. Moranská zima je pre nás nič. Máme

tu lesy, riekou, nič viac nám teraz netreba. Postavíme si prístrešky, začneme vyberať od obchodníkov a pocestných mýto v podobe jedla a kožušín, nalovíme zver... O nič sa nestrachuj, pane. Mužom bude možno aj teplejšie, než by im bolo v kamennom hrade,“ usmial sa naňho Piador povzbudivo.

Zagurgovi sa usmiali oči, než ich unavene opäť privrel.

Piador odišiel. Zagurg ucítil závan studeného vzduchu, keď sa plachta stanu odchýlila a opäť padla na svoje miesto. *Mal som ho poprosiť, aby mi podal vodu*, spomenul si a s námahou pozrel na hlinený pohár na zemi.

Kde mám ten kameň? Našiel ho zapadnutý medzi prikrývkami. Čierny, lesklý, s obrúsenými hranami, o čosi menší než husacie vajce.

Uvažoval, či sa pokúsi magicky si prisunúť pohár k perám, alebo si radšej predstaví, ako mu voda preletí priamo až do úst. Druhá možnosť sa mu zdala jednoduchšia. Naklonil sa, otvoril ústa, zatvoril oči a o chvíľu už ucítil na jazyku príjemný chlad čerstvej vody. Smädno hltal, až kým sa voda z pohára neminula a jeho mágia nezačala hľadať iný zdroj. Poloprázdny krčah stál neďaleko. Zagurg upravil svoju predstavu a spokojne pil ďalej, až konečne zahasil smäd. S tichým povzdychom si položil hlavu na vankúš. Cítil sa o trochu lepšie.

Posral som to, povedal si opäť.

Myslel mu sama od seba zablúdila späť k boju s Gwind. Zopakoval si ho v duchu. Spomenul si, ako sa mu čepeľ jej astrálneho meča zarezala do pazuchy; ako sa proti nemu rozletel roj malých guľôčok, pred ktorými na poslednú chvíľu stihol vztýčiť štít; ako doňho vrazila obrovská sila a odhodila ho až kamsi za zábranu Veží, ktoré predtým vyplienil. Každé zranenie sa mu pripomínalo s novou silou. Sykol od bolesti. Zvraštil tvár. Celé telo ho bolelo, akoby doň ktosi udieral obrovským kladivom. Schúlil sa do kľbka s kameňom v ruke. Zažmúril oči ešte silnejšie.

Chcel sa pred tou neutíchajúcou bolesťou skrýť. Chcel utiecť. Kamkoľvek. Len aby ju už necítil. Nedokázal sa však ani len pohnúť. A tak jeho strápená myseľ urobila to, čo jeho telo nevládalo – utiekla tam, kde ju už nič nebolelo.

Všetci v hostinci Biela labuť neďaleko Haladoja spali. Niektorí pokojne, iní sa mrvili a prehadzovali, a ďalší zaspali na stole či pod ním. Hostinský Pete ich tam nechal. V lete by ich istotne vyhnal. Pri tej fujavici a zime vonku by to však hraničilo s vraždou. Preto sa teraz v krčme ozývali zvuky chrapotu, mlaskania či pomalého dýchania cez zapchaté nosy.

Nočné zvuky zrazu narušilo búchanie na dvere.

Podaktorí spáči razom vyskočili na nohy so zbraňami v rukách. Až potom začali rozliepať oči a zisťovať, čo ich prebudilo. Iných večerné zahrievanie sa medovinou zmohlo natoľko, že ani buchot ich nevytrhol z hlasného chrápania.

Búšenie sa ozvalo znova. Tentoraz ešte naliehavejšie.

Tí, čo stáli, sa začali rozospato rozhliadať po miestnosti osvetlenej blikajúcimi plameňmi z kozuba. Okrem ďalších hostí videli dlhé stoly, nesúrodé lavice, schody do izieb a troje zatvorené dvere. Jedny viedli do kuchyne a k sudom s pitím. Druhú patrili izbám hostinského, jeho rodiny a sluhov.

Tretími sa vstupovalo do hostinca. Práve na tie ktosi znova zabúchal tak silno, akoby sa ich chystal vyvaliť, ak mu ich zaraz netvorila.

Osadenstvo krčmy sa naveľa rozhýbalo. Aj z izieb zhora zbehli ľudia, ktorí vyzerali oveľa čulejšie a pripravenejšie postarať sa o nočného návštevníka.

Sotva hostia zbadali krčmára, všetci na okamih zastali a pozreli naňho. Naznačil im, aby počkali. Pevne zovrel metlu, čo schmatol po ceste, a vydal sa k dverám. S viacerými bojovníkmi a jednou bojovníčkou za chrbtom odoprel závoru a dovolil zime i neznámemu, aby sa vovalili dnu.

„Bohovia, konečne!“ zvolal prichodiaci a vrátil sa dnu aj s obľutým bremenom v rukách.

„Ho, ho!“ zastavil ho Pete zdvihnutou rukou. Ozbrojenci za jeho chrbtom dali jeho posunku patričný dôraz. „Kde sa tu berieš? Ako to, že ťa pustili cez bránu takto v noci? A čo to nesieš?“

„Som kráľov muž,“ vyhlásil neznámy. „Potrebujem okamžite svetlo, teplo a posteľ. Nestojte mi v ceste. Zavedte ma do nejakej izby.“

Pete sa na okamih zháčil.

„Tak poď ďalej, keď si ten *kráľov muž*,“ ozval sa Ka-tras za krčmárom.

Všetky pohľady sa razom otočili na osamelého bojovníka s hustou tmavou bradou. Tón jeho hlasu, hoci bol celkom pokojný, znel ako výzva či vyhrážka. Hostinský sa pohľadom ubezpečil, či Ka-trasa dobre počul. Až keď kráľov priateľ prikývol, Pete zatvoril za nočným návštevníkom dvere.

„Vonku mám koňa. Môžeš ho ustajniť a obriadiť?“

Krčmár sa úchytkom pozrel na Ka-trasa. Ten iba mávol rukou a Pete posunkom vyslal sluhu do zimy.

„Kde sa môžem zložiť? Ktorá posteľ je voľná?“ opýtal sa neznámy.

„Svoje bremeno zhoď hneď tu. Potom si vymysli čo najlepší príbeh o tom, ako je možné, že ja, kráľov najbližší priateľ a druhý po ňom vo velení jeho vojska, som teba, vraj kráľovho muža, ešte nikdy nevidel. Prípadne môžeš povedať pravdu. Ako chceš,“ prehodil Ka-tras tak hrozivo, že sa hostinskému zježili chlpy.

Veliteľka Ajwis, členka kráľovskej družiny a šiesta dcéra kniežaťa taranského, podupkávala pri otvorenom okne pevnosti Wrar. Mrazivý vietor jej neprekážal, i keď jej štíhle telo sa občas zachvelo. Červené pery mala pevne zomknuté, zelenohnedé oči upierala na dianie pod Wrarom a dlane zamestnávala hraním sa so zapleteným vrkočom dlhých čiernych vlasov.

Ani trocha sa jej nepáčilo, čo vidí. Vojsko Čiernych sa správalo nanajvýš čudne.

Ajwis dorazila spolu so staršou zjazvenou bojovníčkou Larante už pred pár mesiacmi.

Pôvodne sa mali už dávno vrátiť do Haladoja, ale rozhodli sa ostať. Niečo sa im nezdalo. Vojsko najskôr pritiahlo z Kabovského

kniežatstva s veľkým hrmotom – s mnohými mužmi, vozmi, zvieratami, zásobami. Všetci v tvrdzi nad riekou Patussa sa pripravili na útok. Nepriatelia však iba rozložili tábor okolo pevnosti. Prešli týždeň. Kabovčania zaútočili. Ich útok však vyzeral akoby len naočko a rozhodne ho nesprevádzala žiadna silná mágia.

Nerozumeli tomu.

Z času na čas sa medzi nepriateľskými vojakmi objavila skupinka na čele s mužom, ktorému všetci ustupovali z cesty. Usúdili, že to je Čierny mág, a tak sa pripravili na tvrdý boj. Muž sa však za krátko zasa vytratil a všetko bolo ako predtým. Velitelia vo Wrare boli čoraz zmätenejší.

Pred pár dňami sa ten tajomný chlap opäť vrátil.

Včera ráno sa nepriatelia začali chystať na útok. Okolo obeda náhle prestali. Než sa začalo zmrákať, chopili sa nepriateľskí vojaci sekier a lopát.

Dnes ráno, v šiesty deň mesiaca zimy, sa obrancovia tvrdze prebudili na zvuky padajúcich stromov a odhrabávanej hliny. Kabovčania začali okolo pevnosti hĺbiť priekopu a vršiť hlinený val.

To, čo stvárало vojsko Čiernych, vôbec nedávalo zmysel.

„Musíme hneď konať,“ vypadlo z Ajwis polohlasne. „Musíme hneď konať,“ zopakovala už s istotou.

Otočila sa od okna na wrarských veliteľov a Larante.

V nevelkej sieni s vybielenými stenami vyhriatej ohňom z jedného kozuba sa stretávali každé ráno. Niekedy si ani len neposadali na drevené stoličky bez opierok. Združili sa okolo obrovského dubového stola s mapou najbližšieho okolia pevnosti a nahlas húpali, čo by mohli spraviť. Dnes tomu nebolo inak.

„Chystali sme sa na boj, nie na obliehanie,“ pokračovala Ajwis, „nemôžeme tu uviaznuť. Je tu priveľa hladných krkov. Musíme varovať kráľa. Treba čím skôr vyslať niekoľkých jazdcov do Haladoja, kým nebude priekopa príliš hlboká a val príliš vysoký. Sú tu nejaké tajné východy či tunely, ktoré by sa dali využiť, aj keď nás nepriatelia odrežú od okolitého sveta?“

„Nie, nič také tu nie je. To, čo navrhuješ, je bláznovstvo,“ odfrkol si Kryanon, mladší z dvoch bratov veliacich Wraru.

Jeho starší brat Yardin mu horlivo pritakal. Ostatní velitelia, keď zbadali reakcie svojich nadriadených, na ňu pohrdavo zazreli. Máloktoľ sklopili zraky a iba veliteľ Tohn otvoril ústa, no i ten svoj názor napokon ticho prehltol. Yardinovi a Kryanonanovi sa zjavne neoplácalo priečiť.

Ajwis šibla pohľadom po Larante. Bojovala po kráľovom boku dlhšie, mala viac skúseností a aj vyššie postavenie v moranskej armáde. Tá očami naznačila, že súhlasí s Ajwisiným rozhodnutím.

„Chceš mužom prikázať, aby sa nechali zabiť? Alebo chceš čakať, či sa niekto neprihlási sám? Lebo ak to druhé, tak to asi potrvá,“ ozval sa Kryanon. Ajwis sa zdalo, že sa musel premôcť, aby si neodplul na kamennú podlahu.

Ajwis vedela, že obom bratom leží v žalúdku. Predpokladala, že príčina bude rovnaká ako toľkokrát predtým. Bola mladá, pekná a mala v moranskom vojsku vyššie postavenie než oni. Mnohí vedeli, že svoje miesto vedľa kráľa si vyslúžila znalosťou celej Morany, akej sa nemohol vyrovnáť nik. Im sa to však očividne nedonieslo. To, že detstvo strávila ako tieň svojich bratov a spolu s nimi sa učila jazdiť, bojovať, spravovať panstvo, vymýšľať vojenské taktiky či veliť vojsku, nevedel takmer nik.

Nepatrilo sa, aby sa šľachtičná zapodievala takými vecami. Len asi päťtinu moranského vojska tvorili ženy a žiadna z nich nebola z urodzenej rodiny. Bratia by sa dostali do ťažkostí s otcom, keby sa dozvedel, že ju učili takým veciam. No aj tak to jeden z nich kráľovi prezradil, ostatní v kráľovskej družine to zrejme vytušili. Ona si stála za svojou detskou prísahou, ktorú bratom vtedy dala, a mlčala.

Pomaly sa na Kryanona otočila. Jej tvár s jemnými črtami stvrdla. Ostatní velitelia spozorneli.

„Už dlhšie badám, že ti na mne niečo prekáža, veliteľ. Spolu s bratom velíte tejto pevnosti už sedemnásť rokov a robíte to dobre. Vášho otca, baróna niarnského, som nemala časť spoznať, keď ma otec poslal na mesiac do nirnianskeho panstva. No z toho, čo mi o ňom váš najmladší brat hovoril, mi je jasné, že váš otec by bol na vás oboch veľmi hrdý. Keby bolo našim cieľom brániť iba Wrar, nijako by som nezasahovala. My však musíme obrániť celú Moranu, a do toho mám nielen právo, ale aj povinnosť hovoriť.“

„O tom nás nemusíš poučovať,“ zavrčal Yardin. Kryanon súhlasne prikývol.

„Skutočne? Mne sa totiž zdá, že na Moranu zabúdaš, keď sa ti nepáči nápad varovať ostatných.“

„Načo ohrozovať životy mužov, ktorých budeme potrebovať tu? Či myslíš, že sem Čierny dotiahol vojsko len tak? Nie, nie. Toto je len falošný poplach, tak ako všetky tie ich predošlé útoky. Preukol som ich! Chcú nás oslabiť, zmiast'. Skôr či neskôr zaútočia a my kde budeme? Na ceste do Haladoja ako dáki posli? Čo spraví kráľ? Nechá všetko tak, aby nám bežal na pomoc? Všetci vieme, že si to nemôže dovoliť. Pevnosť Wrar má povinnosť postarať sa o seba sama. Tak to vždy bolo. Kráľ sa na nás spolieha. My ho nesklameme!“ Kryanon sa hrdo vypäl.

„Na posielanie správ máme predsa holuby,“ dodal Yardin.

„Holuby?“ Ajwis hlasno vyfúkla vzduch cez nos a neveriacky pokrútila hlavou. „Myslíš tie tri, čo sa vyľiahli v Katrabe, alebo tie dva z Haladoja, ktoré tu ešte zostali? Alebo myslíš všetky tie ostatné, ktoré ste už vypustili a z ktorých väčšina nikdy nedorazila do cieľa, lebo ich zastrelili nepriatelia, či ulovili dravci? To je nebezpečné. Morana je veľká a treba ju brániť celú, nie len jednu z jej prístupových ciest.“

Kryanon opovržlivo našpúlil pery, Yardin otrávene zagúľal očami.

„Áno?“ opýtala sa Ajwis a dala si záležať, aby v jej hlase začuli hrozbu.

Na ich postoji videla, že odmietajú čokoľvek, čo povie. Ostatní velitelia nevedeli, na čiu stranu sa postaviať. Len tretí veliteľ v pevnosti, veliteľ Tohn, vyzeral spokojne.

„Kým my sa tu rozprávame, oni kopú ďalej... Späť k rozkazom, pretože to, čo som povedala, je rozkaz.“

Yardin sa nafúkol, zaťal zuby a vyzeral, žeby jej najradšej jednu vrazil. Kryanon dokonca spravil krok smerom k nej. Vykročila mu v ústrety a zastala kúsok od neho. Stačilo sa napriahnuť. Kryanon sa však ovládol a iba pohýbal sánkou zo strany na stranu, akoby prežúval voľačo nechutné. Yardin sa držal späť a zazeral.

„Zhromaždíte mužov,“ pokračovala Ajwis a otočila sa aj k ostatným. „Sama im prednesiem, čo potrebujeme, a nechám ich, nech

sa rozhodnú. Ak sa neprihlásia dobrovoľne, nechám na vás, aby ste niekoho vybrali.“ Prezrela si veliteľov jedného po druhom, až sa jej pohľad vrátil ku Kryanonovi. Ten zatímal päsť.

„Nebudem svojich mužov žiadať, aby šli do Haladoja,“ zavrčal. „Dobrovoľne však do Haladoja sám vyrazím a ak sa tam niekedy dostanem, odovzdám kráľovskej Rade správy nielen o Čiernych, ale aj o vás dvoch,“ pozrel najskôr na Ajwis a potom aj na Larante. „Kráľova družina. Pf! Skôr kráľove milenky! To sme sa to dožili! Škoda, že Čierni zabili skutočného princa a nám ostal len tento druhorodený holobriadok, čo zo slávneho moranského vojska robí bordel so svojimi kurvami na čele!“

Ajwisina päsť sa stretla s jeho bradou.

Hlava sa mu prudko zvrtila a statný veliteľ sa v momente sklátil na zem. Ajwis celkom ovládol hnev. Než sa na ňu vrhol Yardin, uštedrila Kryanonovi na zemi niekoľko kopancov.

„Dost!“ zrevala Larante a Ajwis ucítila na paži jej silný stisk, ktorý ju prinútil sa zastaviť. Yardina a Kryanona museli upokojovať dlhšie.

„Urazil si kráľa,“ zasípela Ajwis. „Tu, v pevnosti Wrar, si jeden z hlavných veliteľov. Ale vo velení moranskej armády si hlboko podo mnou. Urážka kráľa sa trestá smrťou. Vojská neposlušnosť sa trestá zbičovaním.“

V sieni zavládlo hrobové ticho.

Yardin sa preľaknuto pozrel na svojho brata. Zdalo sa, že až teraz si uvedomil, čo presne Kryonan povedal a komu.

Všetci v moranskom vojsku vedeli – bardi o tom radi vyspevovali pri ohňoch –, akí prchkí vedia byť kráľovi priatelia, keď ide o obranu kráľovho života či mena. Jeden z najobľúbenejších príbehov spomínal historku, ako samotný kráľ držal holohlavého Senak'teho, ktorý sa pustil do vojaka, lebo si dovolil ohovárať kráľa. Historika hovorila, ako sa spoza kráľovho chrbta zjavila Larante a dokončila Senak'teho načaté dielo.

„Poznám však kráľa a ten by nesúhlasil s tvojím obesením,“ pokračovala Ajwis do ticha a pritom sledovala, ako sa tvária Kryonan a Yardin.

Prvý z nich žmurkal, akoby nechápal, čo sa deje. Druhý si takmer hmatateľne vydýchol.

Ajwis sa otočila na Tohna – cielavedomého tridsiatnika, ktorý iba čakal na svoju príležitosť.

„Za ten čas, čo si tu, urazil niekedy nejaký vojak veliteľa Kryonana či Yardina? Pohrdal niekto niekedy ich rozkazmi? Neposlúchol ich?“ spýtala sa. Tohn hneď prikývol. „Áký dostal trest?“

„Tridsať rán bičom,“ ponúkol rýchlo.

„Tridsať?“

„Pri tom biči je to tak akurát.“

„Veliteľ Kryonan, uvedomuješ si, že mám plné právo ti vymerať rovnaký trest a nechať ťa zbičovať pred všetkými vojakmi pevnosti?“

Kryonan zaškrípал zubami. Napokon prikývol.

„Neurobím to len preto, že na Moranu útočí desivé vojsko Čiernych mágov. Posledné, čo táto krajina potrebuje, je verejný škandál v jednom z najsilnejších obranných miest krajiny. V pevnosti Wrar sa mojím rozhodnutím týmto stávaš nie druhým, ale desiatym veliteľom v rade. Rozumieš?“

Ajwis dobre vedela, že jej rozhodnutie je netradičné. Keby pevnosť neobliehalo vojsko Čierneho mága, bez váhania ho zbaví velenia úplne a nechá ho zbičovať. Kryonanove skúsenosti sa však mohli ešte hodiť. Tohn sa nadšene vypäl, teraz bol druhým hlavným veliteľom on.

Ostatní velítelia prekvapene zažmurkali, mnohí sa však zdali potešení či už vlastným povýšením, alebo Kryanonovým trestom. Kryanonovi sa rozšírili nozdry a Ajwis zbadala, že keby ho nedržali, vrhol by sa na ňu. Yardin k nemu chytro priskočil, chytil ho za ruku a očami ho vyzval, aby sa upokojil.

Kryanon navela prisvedčil tichým: „Áno.“

„Veliteľ Yardin. Tvoj brat ostane v pevnosti, postará sa o jej obranu spolu s ostatnými veliteľmi. Predtým sa však ponúkol, že sa vydá do Haladoja. Pôjdeš miesto neho,“ prikázala kráľova veliteľka.

Yardin sa viditeľne preľakol a celý zbledol. Nakoniec však s úkľonom prijal jej rozhodnutie. Tohn sa doširoka usmial. Ani nevedel ako, a zrazu sa stal zodpovedným za velenie celého Wraru. Ostatným veliteľom sa na tvári zračila úľava. Niektorí sa dokonca tvárili, akoby bratia konečne dostali, čo si už dávno zaslúžili. Možno mala Kryonana predsa len zbaviť velenia úplne. Už to však nechcela meniť.

„Zhromaždíte mužov, aby som k nim mohla prehovoriť. Nemáme veľa času. Vyrážame pred zotmením,“ dodala Ajwis.

„Vyrážame?“ opýtal sa Yardin prekvapene.

„Samozrejme,“ ozvala sa prvýkrát Larante a jej dlhými, rovnými jazvami posiatá tvár sa zaškerila. „Naše miesto je predsa pri kráľovi.“

Pevnosť Tibolt na severovýchode Morany pri rieke Saan bývala v zime rozprávkovo krásna. Striešky dvanástich vysokých veží obyčajne zasypal sneh a ak ho nebolo priveľa, vykúkali okraje pálených škridiel ako zúbky červenej výšivky na bielom obruse. Z dolnej časti hradu stúpalo v chladných mesiacoch k oblohe mnoho stĺpikov dymu z malých domčekov, ktoré sa krčili za prvými hradbami. Bývali v nich všetci tí, ktorí sa o hrad starali. Iba jeho horná časť sa v zime takmer nemenila. Kamenná pevnosť sa stále rovnako majestátne týčila nad okolitou krajinou a vyhrážala sa neúspechom všetkým dobyvateľom, ktorí sa pokúsili získať si ju.

Pevnosť Tibolt bývala skutočne nádherná.

Kým ju nevypálili jej vlastní obrancovia tesne predtým, ako ju obsadilo vojsko Čiernych mágov.

Chrezzini zvedovia vaveli, že to majú na svedomí kráľovi muži Senak'te a Zundd. Do pevnosti Tibolt sa aj s posilami utiahli krátko predtým, než dotiahlo jej vojsko. Veľmi ju to netrápilo. Vedela, že keď vyvraždí okolité Veže magikov, bude aj tá najväčšia armáda odovzdaná napospas jej mágii.

Napriek tomu sa im podarilo ju prekvapiť. Skoro ráno, krátko predtým, ako sa chystala konečne na Tibolt zaútočiť, vyrazila z brány zúfalá skupinka jazdcov. Nezastavovali sa. Rúbali okolo seba a hnali kone vpred. Myslela si, že sa snažia z pevnosti dostať aspoň pár ľudí, aby zohnali posily.

Keď však zbadala plamene šľahajúce až k oblohe, pochopila, že sa prerátala. O čo Zunddovi a Senak'temu v skutočnosti šlo, zistila až vtedy, keď jej muži pevnosť obsadili.

Našli ju úplne prázdnu.

Až na pár starých vojakov tam nebolo ani nohy. Ešte aj tí sa nakoniec pripravili o život vlastnou rukou alebo sa nechali zmasakrovať vojakmi Čiernej magičky, aby ich nemohla vypočuť. Kam sa podeli ostatní, netušila. Nenašla žiadnu podzemnú chodbu, žiaden ďalší východ. Len zatopenú odpadovú šachtu do mrazivej rieky Saan, cez ktorú nemohli uniknúť ženy a deti.

Privítala ju hotová spúšť a zničené zásoby.

Obrancovia podpálili zrno i strukoviny, pobili všetky zvieratá, zničili každý sud s naloženou kapustou, rozsekali jablká, dokonca vyliali aj navarené pivo. Zlikvidovali každý kúsok jedla, ktorým chcela kŕmiť svojich chlapov po zvyšok zimy. Zásoby, ktoré si pri-niesli so sebou, im mohli pri utiahnutých opaskoch vystačiť leda na dva mesiace.

Jediný sud vína, ktorý v pevnosti našli, stál uprostred siene s rozmláteným nábytkom a ležal na ňom lístok:

Vraj máš rada dobré víno, tak si daj aj za nás. Na kráľa!

V slepom hneve ten posledný sud rozbila.

O pár dní neskôr, v jedenásty deň mesiaca zimy, stála Chrezz v jednej z najväčších sál horného hradu. Mala na sebe medvedí kožuch, ktorý jej bol priveľký – ako takmer všetko, čo nosila. Po čele jej stekal pot. V chvejúcej sa ruke držala čierny mesačný kameň, oči upierala na otesaný kus vápenca vznášajúci sa vo vzduchu. Silou mysle sa snažila položiť ho na správne miesto. Zatiaľ sa jej veľmi nedarilo. Pomohlo, keď všetci pochopili, že ju nemajú vyrušovať. Pohľad na rozmliaždeného chlapa, na ktorého predošlý kameň omylom padol, nebol vôbec pekný.

Udržovať tak dlho jedínú predstavu ju vyčerpávalo. Myslel, navyše už trochu omámená vínom, rada lietala kade-tade.

Kameň. Vznáša sa. Nesmie spadnúť. Nie, neoškieraj sa! Iskry nechcem. Iskry, plameň. Nie! Mesačný kameň. Naspäť nahor, pomaly, kúsok po kúsku. Je tam dost miesta? To sa nedá trafiť! Zasa dako-ho rozmliaždim? Nechcem. Stoj! Kameň sa vznáša. Teraz dolava. Doprava. Niečo tam odpadlo. Dúfam, že nespadne celá stena. Nie! To je v poriadku. Už len kúšтик. Položiť opatrne na miesto. Dopredu. Kúsok dozadu. Ták!

Chrezz si s úľavou vydýchla. Vyzeralo to dobre. Ešte ostávali štyri obrovské kamene a múr jednej zo siení bude opravený. Netušila však, prečo vôbec zo steny vypadli. Žeby v pevnosti pred obliehaním žil magik so zeleným kameňom? Dávalo by to zmysel. Takýchto vyhľadaných dier bolo totiž po celom hrade dosť. Prečo to spravil? Aby sa siene nedali vyhriať? Alebo aby ju zamestnal? Možno oboje.

Cvičenie sústredenia sa hodí vždy, opakovala si, aby sa upokojila. Kedykoľvek zbadala ruinu, čo z pevnosti zostala, zúrila. *Aj Zagurgovi by sa...* potriasla hlavou a zastavila myšlienku skôr, než sa plne rozvinula.

So Zagurgom sa už dávno nerozprávala a nemala od neho ani žiadne správy. Mal dobyť pevnosť Wrar a usadiť sa tam aj s vojakmi na zimu. Nevedela, či sa mu to podarilo. Bála sa oňho. A o svoj plán.

„Pani, pani!“

„Čo je? Vravela som, že ma nemáte rušiť,“ štekla.

„Prišli poslovia z pevnosti Wrar. Myslel som, že by si ich chcela vidieť čím skôr,“ odvetil sluha.

Výraz Chrezzinej peknej tváre s vpadnutými lícami a dohora dvihnutým noštekcom sa zmenil z nahnevaného na ustarostený.

„Dobre, máš pravdu, chcem ich vidieť čím skôr. Nech prídu. Ďakujem.“

Usmiala sa naňho a sluhovi od prekvapenia podskočilo čelo. Jej úsmev zrejme ešte nikdy nevidel. Aj keď bola pravda, že u nej slúžil iba pár dní. Vlastne odvtedy, čo predošlého sluhu rozmliaždil kameň.

Sluha odbehol a zakrátko priviedol dvoch premrznutých poslov.

„Hovorte, čo sa stalo. Zagurg sa neozýva...“

„Pani, nebudem chodiť okolo horúcej kaše. Tu je list od veliteľa Piadora, tam sa dočítaš podrobnosti. Povedal nám však, že správy ti máme dať radšej osobne a vopred. Z jedného útoku na Veže magikov prišiel pán akýsi otrasený. Neviem, čo sa mu stalo, možno sa to dočítaš v liste. Keď dorazil do tábora, bolo vidno, že je dačo v neporiadku. Liečiteľ pri ňom sedel, no ani ten veľa nevymyslel. Pán nám chradol pred očami. Preto sa velitelia rozhodli neútočiť, ale okolo Wraru postaviť tábor a nízke opevnenie. Plán bol vyčkať, kým pánovi nebude lepšie, aby mal silu na útok. No pánovi sa len prihoršovalo. Potom zrazu zaspal a už sa neprebudil, hoci žil a dý-

chal, keď sme z tábora odchádzali. Liečiteľ vravel, že sa mu na tele objavili veľké modriny a pod pazuchou sa mu zjavila krvavá brázda. Veliteľ Piador hneď napísal tento list a poslal nás za tebou. Šli sme tak rýchlo, ako sme my a kone vládali,“ dodal ešte posol na svoju obhajobu a podal Chrezz zapečatený list.

Stačil letmý pohľad, aby človek videl, že neklamal. Obaja boli strhaní, zablatení a líca i nosy mali vyštípané od zimy.

Chrezz rýchlo otvorila list. Všetci mlčky stáli, kým jej oči rýchlo kĺzali po popísaných riadkoch.

„Ten chumaj...“ zahundrala. „Vždy som mu hovorila, že nemá bojovať v austráli. Vždy! A čo urobí ten trulo?!“ zdvihla hlas a rozhodila rukami. Nadávka sa zvučne niesla veľkou sieňou s obhorenými stenami i nábytkom, do ktorej cez deravú strechu práve snežilo. „On sa pustí do astrálneho boja s Bielou magičkou. Vajčiak sprosty! Čo si myslel?“ hromžila Chrezz, pochodujúc po sieni s listom v ruke. „Keby nám aspoň povedal, že ho zranila! Veď sme sa potom stretli v austráli. Pýtali sme sa ho, či je v poriadku. Prečo nič nepovedal? Chmuľo!“

Muži si nedovolili ani pípnuť. Len na seba nesmelo kútikom oka pozerali, akoby sa chceli uistiť, že aj ostatní ju počujú takto nadávať.

Náhle zastala otočená chrbtom k nim, pomaly sa nadýchla a rovnako pomaly vydýchla. Až vtedy sa obrátila na nich. Z očí jej stále šľahali blesky, no tvár a telo prinútila k pokoji.

„Ďakujem za správy a za to, ako ste sa poponáhľali. Zaslúžite si plácu navyše, teplé jedlo, horúce víno a dlhý spánok. Prosím, zariad, aby o nich bolo dobre postarané,“ otočila sa Chrezz z poslov na sluhu vľúdny hlasom. „Zároveň zariad, aby bola do zajtra pripravená malá družina, kone a najnutnejšie zásoby na cestu k pevnosti Wrar. Musím tam vyraziť čím skôr a dúfať, že nebude neskoro. Zagurg bol zranený magicky, bežný liečiteľ tam nič nezmôže. A napokon povedz veliteľom, aby za mnou tak o hodinu prišli. Vyvolávačov, ktorých sme chceli vyslať až o mesiac neskôr, vyšleme už o pár dní. Nevieam, kedy sa vrátim, tak nech sa zbytočne táto časť plánu neodkladá.“

„Pani... prepáč, ale...“ ozval sa jeden z poslov, „keď sme vyrážali, bol v zlom stave... nevieme, či je ešte nažive... a vonku...“

„Vonku je zima, viem. Možno mu nepomôžem, to viem tiež. V ži-